बुद्ध्वा च राज्ञा निर्गत्य स्वयं दृष्ट्वा तथाविधः ।
उन्मत्तचेष्टो ऽवष्टभ्य स नीतो ऽभूत्स्वमन्दिरं ॥ १७८ ॥
तत्र स्नेहाकुलैर्यद्यदुक्तो ऽभूद्भृत्यबान्धवैः ।
तत्र तत्र स हा भद्र इति प्रत्युत्तरं ददौ ॥ १७९ ॥
वैद्योपदिष्टैरभ्यङ्गैरभ्यक्तो ऽपि स तत्क्षणं ।
अङ्गमुद्धूलयामास भूरिणा भस्मरेणुना ॥ १८० ॥
स्नेहेन राजपुत्र्या च स्वहस्ताभ्यामुपाहृतः ।
आहारस्तेन सहसा पादेनाहत्य चिक्षिपे ॥ १८१ ॥
एवं स तस्थौ कतिचिद्दिवसांस्तत्र निःस्पृहः ।
पाटयन्निजवस्त्राणि कृतोद्मादो विदूषकः ॥ १८२ ॥
अशक्यप्रतिकारो ऽयं तत्किमर्थं कदर्थ्यते ।
त्यजेत्कदाचन प्राणान्ब्रह्महत्या भवेत्ततः ॥ १८३ ॥
स्वच्छन्दचारिणस्त्वस्य कालेन कुशलं भवेत् ।
इत्यालोच्य स चादित्यसेनो राजा मुमोच तं ॥ १८४ ॥
ततः स्वच्छन्दचारी सन्नन्येद्युः साङ्गुलीयकः ।
वीरो भद्रां प्रति स्वैरं स प्रतस्थे विदूषकः ॥ १८५ ॥
गच्छन्नहरहः प्राच्यां दिशि प्राप स च क्रमात् ।
मध्ये मार्गवशायातं नगरं पौण्ड्रवर्धनं ॥ १८६ ॥
मातरत्र वसाम्येकां रात्रिमित्यभिधाय सः ।
ब्राह्मण्यास्तत्र कस्याश्चिद्वृद्धायाः प्राविशद्गृहं ॥ १८७ ॥
प्रतिपन्नाश्रया सा च कृतातिथ्या क्षणान्तरे ।
ब्राह्मणी समुपेत्यैवं सान्तर्दुष्खा जगाद तं ॥ १८८ ॥
तुभ्यमेव मया दत्तं पुत्र सर्वमिदं गृहं ।
तद्गृहाण यतो नास्ति जीवितं मम सांप्रतं ॥ १८९ ॥